

**УДМ
РАБН**

2.

УДИ АЛЪН

— 2. —

Пълна анархия

This translation published by arrangement with Random House,
an imprint of Random House Publishing Group,
a division of Random House, Inc.

WOODY ALLEN

Without Feathers, Side Effects, Mere Anarchy

© By Woody Allen

© Александра Главанакова, превод 2008 г.,
Борис Дамянов, превод, 1982, 1997, 2008 г.,

Георги Шарабов, превод, 1997, 2008 г.,

Теодор Михайлов, превод, 2008 г.

© Явора Паунова, библиотечно оформление и корица, 2008 г.

© Книгоиздателска къща „Труд“, 2008 г.

ISBN 978-954-528-778-7

Превод

Александра Главанакова,

Борис Дамянов,

Георги Шарабов,

Теодор Михайлов

КНИГОИЗДАТЕЛСКА КЪЩА **trud**, 2008

**Без
перушина**

1975

Легенди И МИТИЧНИ ЖИВОТНИ

Предлагам ви няколко примера от най-големите измишльотини в световната литература, които събирам в четири тома. Издателство „Римейндър и синове“ ще ги издаде, след като се разбере как ще приключи стачката на пастирите в Норвегия.

Нурката

Нурката е птичка, дълга едва пет сантиметра и притежаваща дар слово. Тя обаче говори за себе си в трето лице единствено число, например: „Не е ли тя страхотно малко птиче?“

Според персийската митология, ако нурка кацне на перваза на прозореца ви, някой ваш роднина или ще се опаричи, или ще си счупи и двата крака.

Говори се, че на Зороастър му подарили нурка за рождения ден, макар че повече имал нужда от чифт сиви панталони. Нурката се появява и във вавилонската митология, но там е доста по-саркастична и постоянно повтаря: „О, я зарежи тези глупости“.

Някои читатели може би ще се сетят за една малко известна опера на Холщайн – Taffelspitz, в която няма девойка се влюбва в нурка, целува я и после двете хвърчат из стаята, докато падне завесата.

Летящият снол

Влечуго с четиристотин очи – двеста за виждане на далечно разстояние и двеста за четене. Според легендата, ако някой погледне снол право в очите, начаса ще загуби правото да шофира в Ню Джързи.

Легендарен е и гробът на снола, чието местоположение е неизвестно за самия снол, и ако някой снол умре, трябва да остане там, където е паднал, докато го приберат.

Норвежки мит разказва как Локи тръгнал да търси гроба на снола, но вместо това се натъкнал на няколко девизи, които се къпели в Рейн, и незнайно как заболял от трихомоназа.

* * *

Император Хо Цин сънувал, че се шири в двойно по-голям дворец срещу половината от наема. Прекрчвайки портала на палата, той изведнъж усетил, че тялото му се подмладява, а акълът му си остава някъде между шейсет и петте и седемдесетака. Той отворил една врата, зад която имало друга, а тя пък от своя страна водела към трета; скоро разбрал, че е тръгнал през сто врати към задния двор.

Хо Цин вече бил на ръба на отчаянието, когато на рамото му кацнал славей. Птицата запяла най-прелестната песен, която императорът бил чувал, след което го клъвнала по носа.

След като си получил заслуженото, Хо Цин се погледнал в едно огледало, но вместо отражението си видял мъж на име Мендел Голдблат, работещ във водопроводната компания „Васерман“, който го обвинил, че му е задигнал палтото.

От тази случка Хо Цин осъзнал тайната на живота, която се съдържа в мисълта: „Никога не пей тиролски песнички“.

Когато се събудил, императорът бил плувнал в ледена пот и не можел да разбере той ли е сънувал, или е в съня на своя поръчител.

Френът

Френът е морско чудовище с тяло на рак и с глава на главен счетоводител.

Твърди се, че френите пеели омайващо и гласовете им побърквали моряците, особено с парчета на Коул Портър.

Ако убиеш френ, ще те сполети нещастие. В поема на сър Хърбърт Фриг моряк застрелва един френ и тутакси над кораба се извива буря, екипажът хваща капитана и изхвърля изкуствените му ченета зад борда с надеждата черупката да не потъне.

Голямото ру

Голямото ру е митичен звяр с глава на лъв и тяло на лъв, но не е лъв. Смята се, че спи хиляда години, след което се събужда цялото в пламъци, особено ако е пушило цигара, докато е дремело.

Одисей разбудил едно ру след шестстотин години, но то било адски унило и му се примолило да го остави в леглото поне още двеста години.

Появата на ру обикновено се смята за лошо предзнаменование. Такова нещо се случва най-вече преди голям глад или коктейл.

* * *

Индийски мъдрец се басирал с факир, че няма да се хване на номерата му, след което онзи го потупал по те-

мето и го превърнал в гълъбче. Птичето литнало през прозореца към Мадагаскар, като поръчало да му препратят багажа.

След като видяла всичко това, съпругата на мъдреца попитала фокусника дали може да превърща предмети в злато и ако може, би ли имал нещо против да превърне брат ѝ в три долара, та да не иде денят на вятъра.

Магът ѝ обяснил, че за да усвои този трик, трябва да обиколи четирите краища на света, но това можело да стане след разгара на туристическия сезон, иначе три от краищата постоянно били резервирани.

Жената се позамислила, след което тръгнала на поклонение в Мека, като забравила да изключи готварската печка. Тя се върнала след седемнайсет години, доволна, че е разговаряла с Върховния лама, и веднага минала на социални помощи.

(Това е един от поредицата хиндуистки митове, които обясняват защо днес имаме пшеница – бележка на автора.)

Вулът

Голяма бяла мишка с текста на „Тъжен ли съм?“, отпечатан на стомаха ѝ.

Вулът е уникален сред гризачите с това, че можеш да го вземеш в две ръце и да свириш на него като на акордеон. Подобен на вула е люнетът – малка катерица, която може да свири с уста и се познава лично с кмета на Детройт.

* * *

Според астрономите съществувала обитаема планета на име Квелм толкова далеч от Земята, че ако пътуваш със скоростта на светлината, ще ти трябват шест милиона години, за да стигнеш до нея. Учените обаче подготвят ново свръхскоростно трасе, по което пътуването ще се съкрати с цели два часа.

Тъй като температурата на Квелм била 1300 градуса под нулата, там не се разрешава къпането и курортите или са пуснали кепенците, или предлагат само шоупрограми.

Квелм е много отдалечен от центъра на Слънчевата система и по тази причина на него няма гравитация, тъй че слагането на трапезата за гости се нуждае от сложна подготовка.

На всичко отгоре на Квелм няма кислород, който да поддържа живота такъв, какъвто го знаем, и живите същества, които все пак оцеляват, успяват да го сторят, като работят на две места.

Според една легенда обаче преди много милиарди години околната среда там не била чак толкова ужасна – или поне не по-лоша, отколкото в Питсбърг – и имало хора. Тези същества – приличащи по всичко на човека, с изключение на марулята, която висяла на мястото на носа – си падали малко философи. Като такива те разсъждавали изключително логично и допускали, че ако има живот, някой трябва да го е създал. Ето защо тръгнали да търсят тъмнокож човек с татуировка, облечен в тъмносино сако.

След като усилията им не се увенчали с успех, те зарязали философията и се захванали с доставки на колетни пратки. Но пощенските услуги поскъпнали и те измрели.

Ясно... много ясно

Попитайте някой най-обикновен човек кой е написал „Хамлет“, „Ромео и Жулиета“, „Крал Лир“ и „Отело“ – и в повечето случаи ще ви отговорят уверено: „Безсмъртният бард от Стратфорд на Ейвън“. Попитайте за авторството на Шекспировите сонети и вижте дали няма да получите същия нелогичен отговор. Задайте след това въпросите на някои литературни детективи, които непрестанно ник-

нат изневиделица, и не се учудвайте, ако получите отговори като сър Франсис Бейкън, Бен Джонсън, кралица Елизабет.

Най-новата от тези теории може да се намери в една книга, която току-що прочетох и в която се прави опит да се докаже убедително, че действителният автор на Шекспировите творби е Кристофър Марлоу. Книгата наистина е много убедителна и след като я прочетох, вече не съм сигурен дали Шекспир е Марлоу, или Марлоу е Шекспир, или знам ли какво. Зная само че и двамата са ми безразлични – но харесвам творбите им.

И така, като имам предвид горната теория, първият ми въпрос е такъв: ако Марлоу е написал творбите на Шекспир, тогава кой е написал творбите на Марлоу? Отговорът се крие във факта, че Шекспир се оженил за жена на име Ан Хатауей. Това знаем със сигурност. Съгласно новата теория обаче Марлоу бил женен за Ан Хатауей – брак, който направо съсипал Шекспир от мъка, тъй като не са го пускали вкъщи.

Един съдбоносен ден след ревнива свада за това, кой е получил по-голяма порция, Марлоу бил убит – убит или прогонен в изгнание, за да не бъде обвинен в ерес, едно от най-сериозните престъпления, което се наказвало с убийство, с изгнание или и с двете.

Тогавата именно младата жена на Марлоу се залавя за перото и продължава да съчинява пиесите и сонетите, които днес познаваме и не поглеждаме. Разрешете ми обаче да се изясня.

Всички разбираме, че Шекспир (Марлоу) е заимствал своите сюжети от древните (съвременните) автори; когато обаче настъпило време да върне сюжетите на древните автори, той ги бил изчерпал докрай и затова се видял принуден да напусне страната под псевдонима Уилям Бард (оттук и названието „безсмъртен бард“), за да не го хвърлят в затвора за длъжници (оттук и названието „зат-